

Arrest

nr. 288 170 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2022 die een einde maakt aan het verblijf (bijlage 52) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 maart 2019 toe op het Belgische grondgebied op grond van een visum type D met het oog op tewerkstelling in België als vrachtwagenchauffeur (arbeidskaart B).

1.2. Op 10 mei 2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart.

1.3. Verzoeker vroeg een beroepskaart aan bij de Vlaamse Overheid en werd hiervan op 21 oktober 2019 in het bezit gesteld (zelfstandig werkend vennoot).

1.4. Verzoeker diende op 10 januari 2020 een aanvraag in tot statuutswijziging van niet-EU-werknemer naar niet-EU-zelfstandige op basis van zijn beroepskaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verzond op 13 juli 2021 een schrijven waarin wordt gesteld dat overwogen wordt verzoekers verblijfsmachtiging te beëindigen.

1.6. Verzoeker diende op 7 september 2021 een aanvraag in van een gecombineerde vergunning (*single permit*) die op 26 januari 2022 werd toegekend. Verzoekers A-kaart was geldig tot 12 december 2022, maar werd op 9 mei 2022 afgenomen (bijlage 37).

1.7. Verzoeker diende op 25 mei 2022 een nieuwe aanvraag in van een gecombineerde vergunning bij een andere werkgever.

1.8. Op 6 juli 2022 verleende de Vlaamse Overheid een toelating tot arbeid, die op 6 september 2022 werd ingetrokken.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 september 2022 een beslissing die een einde maakt aan het verblijf (bijlage 52). Verzoeker werd hiervan op 11 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Met toepassing van artikel 61/25-7, van artikel 61/27-6 of van artikel 61/29-8, § 3, of van artikel 61/39, § 4, of van artikel 61/48, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 105/6, 105/9, 105/37, 105/54 of 105/65 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gemaakt aan het verblijf in het Koninkrijk van:

Naam : Z.(...)

Voom(a)am(en) : M.(...) A.(...)

Nationaliteit : Tunesië

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het Rijksregister¹¹ : (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot het verblijf op grond van artikel 61/25-5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met als reden dat:

Overwegende dat meneer op 30.03.2019 het Rijk is binnengekomen als houder van een Visum D als niet-EU werknemer bekomen op basis van een arbeidskaart B met nummer (...) geldig van 20.02.2019 tem 19.02.2020 als "vrachtwagenchauffeur" voor rekening van FK T. L. Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart voor de duur van deze arbeidskaart B+3 maanden, nl. tot 19.05.2020.

Uit recente raadpleging van de RSZ-databank (DOL SIS) blijkt dat meneer nooit effectief heeft gewerkt voor deze werkgever.

Op 10.01.2020 vroeg hij bij de stad Gent een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aan als niet-EU zelfstandige (statuutswijziging) op basis van een bekomen beroepskaart (als werkend vennoot bij FK T. C. met ondernemingsnummer (...)) geldig van 09.09.2019 t.e.m. 08.09.2021).

Overwegende dat hij op 06.08.2020 een nieuwe aanvraag voor het bekomen van een beroepskaart aanvroeg, ditmaal als zelfstandig automecanicien (eenmanszaak) en op het aanvraagformulier overgemaakt aan het ondernemingsloket Acerta liet weten al niet meer actief te zijn in de onderneming (...). De beroepskaart werd geweigerd door het bevoegde gewest op 03.12.2020.

Op 22.03.2021 vroeg betrokkene intussen een gecombineerde vergunning aan voor werkgever K. B., (...), 9000 GENT (...). Deze aanvraag werd geweigerd door het Vlaams gewest op 19.07.2021.

Op 13.07.2021 werd betrokkene gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij niet meer beschikte over een geldige beroepskaart voor het uitoefenen van de beoogde zelfstandige activiteit in België rekening houdende met de stopzetting van zijn activiteit als werkend vennoot bij F. T. C. en de weigering van de nieuwe beroepskaart voor zijn eigen eenmanszaak. Aangezien betrokkene op dat

ogenblik niet meer voldeed aan de voorwaarden die gesteld worden aan zijn tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980, werd overwogen een einde te stellen aan het tijdelijk verblijf als niet-EU zelfstandige met bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn. Meneer nam kennis van onze brief op 14.07.2021, maar haalde geen elementen aan in het kader van het hoorrecht.

Op 07.09.2021 vroeg hij opnieuw een gecombineerde vergunning aan ditmaal voor rekening van de werkgever N. B., (...) / KBO nr.: (...), Het Vlaams gewest verleende een toelating tot arbeid, waarna de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.01.2022 besloot hem te gecombineerde vergunning te verlenen.

Er dient opnieuw vastgesteld te worden dat meneer volgens nazicht van de DOLSYS-databank nooit effectief was tewerkgesteld bij deze werkgever.

Op 25.05.2022 vroeg hij een nieuwe gecombineerde vergunning aan voor werkgever K. G. BV, (...) / KBO nr.: (...). Het gewest verleende een toelating tot arbeid op 06.07.2022.

Volgens DOLSYS is hij op 07.07.2022 beginnen werken bij de werkgever en op 14.08.2022 reeds uit dienst getreden bij de K. G. B. terwijl de aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde vergunning nog liep.

Om die reden namen wij contact met het Vlaams gewest om hen daarvan op de hoogte te stellen. Het bevoegde gewest besloot op 06.09.2022 om de verleende toelating tot arbeid bij werkgever K. G. B. met geldigheidsperiode van 07.07.2022 tot en met 06.07.2023 in te trekken gelet op de stopzetting van de tewerkstelling

Overwegende artikel 61-25-2 § 5 dat stelt dat : Overeenkomstig artikel 36, § 2, van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 eindigt het verblijf van de onderdaan van een derde land negentig dagen na het einde van de arbeidsvergunning van rechtswege, indien hij niet meer mag werken, en dit onverminderd de mogelijkheid van de minister, of zijn gemachtigde, om met toepassing van de artikelen 61/25-7 een einde te maken aan het verblijf.

Overwegende dat in die zin artikel 61/25-7, 1° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is:

§ .1. In een van de volgende gevallen kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de krachtens artikel 61/25-5 tot het verblijf in het Rijk gemachtigde onderdaan van een derde land:

3° de onderdaan van een derde land verblijft voor andere doeleinden dan die waarvoor hij tot het verblijf werd gemachtigd.

Gelet op bovenstaande elementen, de veelvuldige pogingen om verblijf te bekomen en de snelle stopzetting van zijn activiteiten nadien en het feit dat betrokkene sinds zijn aankomst in België tot op heden nauwelijks een reële economische activiteit (eerst als werknemer met arbeidskaart B, nadien als zelfstandige en laatst opnieuw als werknemer met gecombineerde vergunning) heeft ontwikkeld, moet vastgesteld worden dat meneer niet echt de intentie heeft om een daadwerkelijke en oprechte economische activiteit te ontwikkelen die effectief een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische economie of arbeidsmarkt. Om die reden wordt een einde gesteld aan het verblijf van de voornoemde persoon.

(...)"

1.10. Op 30 september 2022 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 11 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer

naam: Z.(...), M.(...) A.(...),

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die

noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Er werd op 30.09.2022 een einde gemaakt aan het verblijf van de vreemdeling (zie bijgevoegde bijlage 52).

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1930. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en familieleden een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Er werden voorts geen elementen aangehaald of relevante documenten voorgelegd als reactie op de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken dd 13.07.2021 (betekend op 14.07.2021) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 61/25-7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de hoorplicht en de rechten van verdediging, van het vertrouwens-, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Manifeste beoordelingsfout.

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter onterecht een einde gesteld overeenkomstig het art. 61/25-7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

3.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen en deze verzoeker te betekenen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat, alvorens verzoeker een beslissing te betekenen, verweerder geen actueel onderzoek meer heeft ingesteld en verzoeker bovendien niet meer recent gehoord, ondermeer aangaande de voorgaande (werk)geschiedenis.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten een actueel en grondig voorafgaand onderzoek in te stellen en verzoeker uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

4.

Dat, indien verzoeker was uitgenodigd voor verhoor en indien verweerder voorafgaandelijk een grondig onderzoek had ingesteld bij de RSZ, zou komen te zijn vast te staan dat :

- Verzoeker het slachtoffer werd van misbruik door F. T. C., waarvan het strafrechtelijk vooronderzoek door het arbeidsauditoraat Gent nog steeds hangende is (stuk 2)

- Verzoeker een toelating tot arbeid werd verleend voor rekening van N. BVBA, maar deze werkgever uiteindelijk besliste verzoeker niet aan te werven.

- Verzoeker, na de verlening tot toelating tot arbeid, door de gemeente Evergem op 15.07.2022 in het bezit werd gesteld van een bijlage 49 die initieel geldig was tot 14.08.2022 (stuk 3)

Op basis van een advies van de gemeente Evergem (Mr. A. M. – tel. 09 (...)) werd er toen door de werkgever een Dimona-aangifte gedaan tot 14.08.2022 (stuk 4 en 5).

- Daarna werd de bijlage 49 door de gemeente verlengd tot respectievelijk 28.09.2022 en 12.11.2022, opnieuw werd op advies van de gemeente Evergem een Dimona-aangifte ingediend van 15.08.2022 tot 28.09.2022 en van 29.09.2022 tot 12.11.2022 (stukken 3, 4 en 5).

- Het is duidelijk dat er absoluut geen sprake is van stopzetting van de tewerkstelling, integendeel, verzoeker en zijn werkgever hebben het advies van het gemeentebestuur van Evergem opgevolgd. - Verzoeker noch zijn werkgever werden nooit in kennis gesteld van een intrekking van de toelating tot arbeid.

5.

Dat in elk geval verweerder, alvorens een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht, heeft nagelaten rekening te houden met de persoonlijke situatie, waarin verzoeker zich bevindt, de vaststelling dat verzoeker in België het slachtoffer werd van misbruik, dat verzoeker nooit uit dienst is getreden bij K. G. (doch enkel door werkgever opeenvolgende Dimona-aangiften zijn gebeurd ingevolge de nieuwe verlengingen van de bijlage 49,...)

Dat verzoeker door verweerder nooit werd uitgenodigd om zijn economische situatie te verduidelijken.

6.

Dat verzoeker of zijn werkgever niet in kennis werden gesteld van de beslissing dd. 6.09.2022 van het Vlaamse gewest waarbij de toelating tot arbeid bij werkgever K. G. met geldigheidsperiode van 7.07.2022 tot 6.07.2023 werd ingetrokken.

Verzoeker noch zijn werkgever hebben niet de mogelijkheid gehad zich aangaande deze beslissing te verweren/beroep aan te tekenen.

7.

Ten gevolge van de afgifte van de bijlage 49 heeft verzoeker, erop vertrouwend dat hij over een verblijfsrecht beschikte, verder gewerkt en in privé-leven in België ontwikkeld.

De overweging van verweerder dat “verzoeker niet echt de intentie heeft om een daadwerkelijke en oprechte economische activiteit te ontwikkelen” hield geenszins rekening met het privéleven dat verzoeker heeft ontwikkeld in de periode dat hij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren, met name zijn verdere tewerkstelling bij K. G. (stukken 4 en 5).

8.

In casu blijkt nergens dat verzoeker geen legitieme verwachtingen had mogen koesteren.

Verder blijkt ook niet dat de afgifte van de toelating tot arbeid bij K. G. zou zijn uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij diende te worden ingetrokken moet worden beschouwd. Zowel werknemer als werkgever hebben correct gehandeld en hebben de instructies van de gemeente Evergem gevolgd (Dimona-aangiftes in functie van verlenging van bijlage 49).

9.

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers “gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”.

10.

Dat er sprake is van schending van het art. 61/25-7 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.”

In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“11.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing die een einde maakt aan het verblijf.

Dat het laatste verhoor/uitnodiging "om humanitaire elementen toe te lichten" dateert van 14.07.2021, hetzij bijna anderhalf jaar geleden!

Dat verweerder er dan ook minstens toe gehouden was om verzoeker recent opnieuw te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen en een onderzoek te doen naar de actuele toestand van verzoeker. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

12.

Indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- Verzoeker het slachtoffer werd van misbruik door F. T. C., waarvan het strafrechtelijk vooronderzoek door het arbeidsauditoraat Gent nog steeds hangende is (stuk 2)

- Verzoeker een toelating tot arbeid werd verleend voor rekening van N. BVBA, maar deze werkgever uiteindelijk besliste verzoeker niet aan te werven.

- Verzoeker, na de verlening tot toelating tot arbeid, door de gemeente Evergem op 15.07.2022 in het bezit werd gesteld van een bijlage 49 die initieel geldig was tot 14.08.2022 (stuk 3)

Op basis van een advies van de gemeente Evergem (Mr. A. M. – tel. 09 (...)) werd er toen door de werkgever een Dimona-aangifte gedaan tot 14.08.2022 (stuk 4 en 5).

- Daarna werd de bijlage 49 door de gemeente verlengd tot respectievelijk 28.09.2022 en 12.11.2022, opnieuw werd op advies van de gemeente Evergem door de werkgever een Dimona-aangifte ingediend van 15.08.2022 tot 28.09.2022 en van 29.09.2022 tot 12.11.2022 (stukken 3, 4 en 5).

- Het is duidelijk dat er absoluut geen sprake is van stopzetting van de tewerkstelling, integendeel, verzoeker en zijn werkgever hebben het advies van het gemeentebestuur van Evergem opgevolgd en Dimona-aangifte afhankelijk gemaakt van verlengingen van bijlage 49.

- Verzoeker noch zijn werkgever werden nooit in kennis gesteld van een intrekking van de toelating tot arbeid door het Vlaams gewest. Hen werd niet de mogelijkheid verleend een beroep in te dienen tegen deze onterechte intrekking.

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 52 en een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker zou hebben afgeleverd."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker correspondentie toe tussen zijn raadsman en het Arbeidsauditoraat van Gent van november 2020, de bijlage 49 van 15 juli 2022, een RSZ-lijst van de periodes van 12 oktober 2022 en loonbrieven van verzoeker van juli en augustus 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 61/25-7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In een van de volgende gevallen kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de krachtens artikel 61/25-5 tot het verblijf in het Rijk gemachtigde onderdaan van een derde land:

1° de onderdaan van een derde land vervult niet of niet meer de in artikel 61/25-5, § 1, 1°, bedoelde voorwaarde;

2° de onderdaan van een derde land is een last voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

3° de onderdaan van een derde land verblijft voor andere doeleinden dan die waarvoor hij tot het verblijf werd gemachtigd."

De tweede bestreden beslissing vermeldt op zijn beurt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 maart 2019 toekwam op het Belgische grondgebied op grond van een visum type D met het oog op tewerkstelling in België als vrachtwagenchauffeur (arbeidskaart B). Verzoeker trad nooit daadwerkelijk in dienst als werknemer, maar gaf kennelijk de voorkeur aan een activiteit als zelfstandige, aangezien hij bij de Vlaamse Overheid een beroepskaart aanvroeg, die hem op 21 oktober 2019 werd afgeleverd. Op 10 januari 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot statuutswijziging van niet-EU-werknemer naar niet-EU-zelfstandige op basis van zijn beroepskaart. Er was evenwel wederom geen sprake van reële activiteiten als zelfstandige waardoor de beroepskaart op 3 december 2020 werd ingetrokken. De gemachtigde van de staatssecretaris verzond op 13 juli 2021 een schrijven waarin werd aangekondigd dat verzoekers verblijfsmachtiging mogelijks zou worden beëindigd en waarbij hem gevraagd wordt elementen aan te reiken die het behoud van zijn verblijfsmachtiging zouden rechtvaardigen. Verzoeker werd hiervan op 14 juli 2021 in kennis gesteld, maar maakte geen documenten over om zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Verzoeker diende op 7 september 2021 wel een (nieuwe) aanvraag in van een gecombineerde vergunning (*single permit*) die op 26 januari 2022 werd toegekend. Op 25 mei 2022 diende verzoeker wederom een nieuwe aanvraag in van een gecombineerde vergunning (*single permit*) waarbij een andere werkgever werd aangeduid. Op 6 juli 2022 verleende het Vlaamse Gewest een toelating tot arbeid, die echter op 6

september 2022 werd ingetrokken. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg op 22 augustus 2022 via de *Dolsis*-applicatie informatie op uit de registers van de Sociale Zekerheid en stelde vast dat verzoeker slechts van 20 juli 2022 tot 14 augustus 2022 effectief geregistreerd was en dus niet langer tewerkgesteld was bij de werkgever in functie waarvan de *single permit* werd afgeleverd.

2.11. Op basis van het geheel van zijn bevindingen stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker *“sinds zijn aankomst in België tot op heden nauwelijks een reële economische activiteit (eerst als werknemer met arbeidskaart B, nadien als zelfstandige en laatst opnieuw als werknemer met gecombineerde vergunning) heeft ontwikkeld”* en dat hij *“niet echt de intentie heeft om een daadwerkelijke en oprechte economische activiteit te ontwikkelen die effectief een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische economie of arbeidsmarkt”*. Er wordt daarom geconcludeerd dat verzoeker op het grondgebied verblijft voor andere doeleinden dan die waarvoor hij tot het verblijf werd gemachtigd waardoor in toepassing van artikel 61/25-7, 3°, van de vreemdelingenwet een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf (bijlage 52). Ingevolge deze beëindiging werd aan verzoeker op grond van artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

In zijn beide middelen weerlegt verzoeker nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. Het verblijf in België werd ingegeven door de intentie om alhier economisch actief te zijn, maar op een periode van 3,5 jaar werd slechts een 3-tal weken daadwerkelijke (legale) professionele activiteit vastgesteld, waardoor rechtsgeldig kon worden besloten dat verzoeker op het grondgebied verblijft *“voor andere doeleinden dan die waarvoor hij tot het verblijf werd gemachtigd”*.

2.12. In zijn middelen is verzoeker van oordeel dat de beslissing moet worden vernietigd omdat zijn persoonlijke situatie onvoldoende werd onderzocht en dat hij niet werd gehoord.

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest omvat onder andere *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”*. Hoewel verzoeker zich niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen omdat deze bepaling uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), stelt verzoeker in zijn tweede middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing uitvoering geeft aan het Unierecht, waardoor de erin vervatte beginselen toch van toepassing zijn. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissingen geen uitstaans hebben met de *“Burgerschapsrichtlijn”* (richtlijn 2004/38/EG), zoals verzoeker in zijn tweede middel oppert, maar wel met de richtlijnen 2011/98/EU en 2008/115/EG. Het hoorrecht maakt immers integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juli 2021 in kennis werd gesteld van een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij werd meegedeeld dat de gemachtigde van de staatssecretaris overwoog om verzoekers verblijf te beëindigen en waarbij hij werd uitgenodigd om bepaalde elementen aan te reiken waarmee rekening diende te worden gehouden. Verzoeker is op dit schrijven nooit ingegaan. Hieruit blijkt dat hij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn standpunt uiteen te zetten.

Zoals verzoeker terecht aanstipt, blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker naderhand specifiek werd gehoord alvorens jegens hem de beslissing die een einde maakt aan het verblijf (bijlage 52) en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werden getroffen. Niet elke schending van het recht om gehoord te worden geeft echter automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en K.R., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan

verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissingen.

2.14. In zijn middelen stelt verzoeker in dit verband dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij slachtoffer werd van misbruik door zijn eerste werkgever. Hiervoor verwijst verzoeker naar de correspondentie van zijn raadsman met het arbeidsauditoraat (Verzoekschrift, bijlage 2).

Uit deze briefwisseling van november 2020 kan evenwel niet worden opgemaakt dat verzoeker slachtoffer is, noch dat er sprake was van misbruik vanwege zijn toenmalige 'werkgever'. Los van de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat hij ooit daadwerkelijk als werknemer voor deze werkgevers heeft gefungeerd, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij deze informatie onmogelijk kon meedelen naar aanleiding van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 juli 2021.

Bovendien blijft verzoeker in gebreke om toe te lichten op welke wijze dit strafonderzoek een 'humanitair element' zou uitmaken dat een invloed zou hebben op de huidige, eerste, beslissing tot beëindiging van het verblijf en de huidige verwijderingsmaatregel. Verzoeker toont immers niet aan dat hij daadwerkelijk een professionele activiteit heeft ontplooid. Ook het gegeven dat de werkgever N. bvba besliste om verzoeker niet aan te werven, maakt geen 'humanitair' element uit en bevestigt eerder het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker nauwelijks een reële economische activiteit heeft ontwikkeld.

Verzoeker kan tenslotte ook geen rechten putten uit de bijlage 49 die op 15 juli 2022 door de diensten van de gemeente Evergem werd afgeleverd en naderhand werd verlengd. De Raad stelt immers vast dat verzoekers toelating tot arbeid op 6 september 2022 werd ingetrokken. Verzoeker toont dus niet aan dat de RSZ-aangiftes en de loonstroken (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5), die blijkens de nota met opmerkingen *a posteriori* werden aangegeven, gestoeld zijn op legale tewerkstelling. Verzoeker beweert ook dat hij nooit in kennis werd gesteld van de intrekkingbeslissing van de Vlaamse Overheid. Deze intrekkingbeslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van onderhavige vordering, waardoor dit evenmin een element is dat de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen brengt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn privéleven, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en zijn socio-culturele integratie, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanreikt dat zou wijzen op een (beschermenswaardig) privé- of gezinsleven, noch een element dat een verregaande integratie in België aantoont, noch enige indicatie van een gebrekkige gezondheidstoestand. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat een bijkomend concreet element aan te brengen dat een ander licht zou werpen op de thans bestreden beslissingen. Het verzuim van het bestuur om verzoeker naar aanleiding van de bestreden beslissingen voorafgaandelijk te horen, kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 61/25-7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de beslissingen niet zouden steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofd niet zouden zijn gehonoreerd of dat het bestuur zich onstandvastig zou hebben gedragen. Verzoeker toont geen schending aan van het vertrouwens- en/of het rechtzekerheidsbeginsel. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN